

LEDEN

'91

OSTRAVA STATNI



NOVOROČNÍ PŘEDSTAVENÍ

Pro mnohé naše diváky se stalo již tradicí, že se scházejí se svými přáteli o Novém roce na slavnostním představení v ostravském divadle. V minulosti to bylo na Prodané nevěstě, loni jsme zahajovali operou G. Verdiho Nabucco a vždy byla mezi diváky a umělci krásná atmosféra. Tentokrát jsme pro vás, kteří rádi spojíte umělecký zážitek s milou společností, vybrali klasickou operetu Johanna Strausse Vídeňská krev. Pro vás, kdo chcete do roku 1991 vstoupit se svátečními pocity, uvádíme toto dílo „krále valčíků“ v Divadle Jiřího Myrona 1. 1. 1991 v 17 hodin (na snímku z této inscenace je B. Morysová a P. Miller).

VŠEM NÁVŠTĚVNÍKŮM SOUČASNĚ PŘEJEME V NOVÉM ROCE DOBROU NÁLADU A POHODU U NÁS V DIVADLE. MOC SE NA VÁS TĚŠÍME.

DIVADLO ANTONÍNA DVOŘÁKA

L e d e n :

2.	St	C	19.—	L. v. Beethoven: Fidelio	O
3.	Čt	VII	19.—	L. Delibes: Coppélia	B
4.	Pá	Mimo	19.—	G. Puccini: Tosca	O
5.	So	Ps	19.—	A. Jirásek — J. Dietl: Filozofská historie	M
6.	Ne	MP	19.—	K. Sidon: Shapira	Č
8.	Út	II	19.—	I. Stravinskij: Petruška, Pták Ohnivák	B
9.	St	Mimo	19.—	K o n c e r t České a moravské koledy K. J. Taške: Ofertorium pastoralis in C J. J. Ryba: Česká mše vánoční Nehraje se	
10.	Čt				
11.	Pá	Mimo	19.—	A. Dvořák: Jakobín Hostuje: K. PRŮŠA — sólista ND Praha	O
12.	So	Mimo	19.—	V. Nezval: Manon Lescaut — premiéra	Č
13.	Ne	MP	19.—	V. Nezval: Manon Lescaut NOVÉ PŘEDPLATNÉ r. 1991	Č
15.	Út	Šk.	10.—	A. Jirásek — J. Dietl: Filozofská historie	M
		V	19.—	R. Bolt: Člověk pro každé počasí	Č
16.	St	Šk.	10.—	L. Delibes: Coppélia	B
		VI	19.—	V. Nezval: Manon Lescaut	Č
17.	Čt	VII	19.—	B. Martinů: Voják a tanečnice	O
18.	Pá	Šk.	10.—	Opera dětem B. Martinů: Hlas lesa K. Loos: O komínku křivě postaveném V. Blodek: V studni	O
		VIII	19.—	R. Bolt: Člověk pro každé počasí	Č
19.	So	Mimo	19.—	P. I. Čajkovskij: Eugen Oněgin	O
20.	Ne	Mimo	10.30	B. Smetana: Prodaná nevěsta	O
		MP	19.—	K. Sidon: Shapira	Č
22.	Út	E	19.—	A. Jirásek — J. Dietl: Filozofská historie	M
23.	St	F	19.—	K. Sidon: Shapira	Č
24.	Čt	G	19.—	L. v. Beethoven: Fidelio	O
25.	Pá	H	18.30	Ch. Gounod: Faust a Markétka	O
26.	So	Ps	19.—	O. Minkus: Don Quijote	B
27.	Ne	N	14.—	V. Nezval: Manon Lescaut	Č
		MP	19.—	G. Verdi: Nabucco	O
29.	Út	I	19.—	V. Nezval: Manon Lescaut	Č
30.	St	II	18.30	Ch. Gounod: Faust a Markétka	O

Změna programu vyhrazena!

DIVADLO JIŘÍHO MYRONA

L e d e n :

1. Út	Mimo 17.—	J. Strauss: Vídeňská krev	Ot
2. St	VI 19.—	Baletní triptych	B
		F. I. Tůma: Dialog tvarů	
		M. Ravel: Bolero	
		O. Nedbal: Nedbalky	
3. Čt	Mimo 19.—	J. Kopecký: Betlémská hvězda	Č
4. Pá	I 19.—	J. Kander — F. Ebb, B. Fosse: M	
		Chicago	
5. So	Mimo 18.30	F. Loewe — A. J. Lerner:	M
		My Fair Lady	
6. Ne	Mimo 14.—	J. Kopecký: Betlémská hvězda	Č
	MP 19.—	J. Strauss: Vídeňská krev	Ot
8. Út	Mimo 19.—	J. Kopecký: Betlémská hvězda	Č
9. St	V 19.—	J. Strauss: Vídeňská krev	Ot
10. Čt	C 19.—	Baletní triptych	B
11. Pá	D 19.—	Baletní triptych	B
12. So	Mimo 18.30	F. Loewe — A. J. Lerner	M
		My Fair Lady	
13. Ne	Mimo 10.—	I. Morozov: Doktor Bolíto	B
	MP 19.—	J. Kander — F. Ebb, B. Fosse: M	
		Chicago	
NOVÉ PŘEDPLATNÉ r. 1991			
15. Út	I 19.—	P. Kohout: August August,	Č
		august	
16. St	II 19.—	J. Kander — F. Ebb, B. Fosse: M	
		Chicago	
17. Čt	III 19.—	J. Kopecký: Betlémská hvězda	Č
18. Pá	IV 19.—	P. Kohout: August August,	Č
		august	
19. So	Mimo 14.—	J. Strauss: Vídeňská krev	Ot
	X 19.—	J. K. Tyl — V. Trojan:	Ot
		Paní Marjánka, matka pluku —	
		naposledy	
21. Po	L 19.—	J. Kopecký: Betlémská hvězda	Č
22. Út	A 19.—	Baletní triptych	B
23. St	B 19.—	J. Kopecký: Betlémská hvězda	Č
24. Čt	C 19.—	J. Kander — F. Ebb, B. Fosse: M	
		Chicago	
25. Pá	D 19.—	Chicago	
26. So	Mimo 19.—	L. Pirandello: Sicilská	Č
		komedie — premiéra	
		Nehraje se	
27. Ne			
28. Po	Šk 10.—	J. Suchý — J. Šlitr:	M
		Šest žen Jindřicha VIII.	
	Mimo 19.—	E. Kálmán: Čardášová	Ot
		princezna	

29.	Út	Šk	10.—	I. Morozov: Doktor Bolíto	B
		V	19.—	L. Pirandello: Sicilská komedie	Č
30.	St	Šk	10.—	J. Kopecký: Betlémská hvězda	Č
		VI	19.—	J. Kander — F. Ebb, B. Fosse: M Chicago	
31.	Čt	VII	19.—	J. Kopecký: Betlémská hvězda	Č

Změna programu vyhrazena!

KOMORNÍ SCÉNA (Divadlo loutek)

4.	Pá	Mimo	19.—	V. Havel: Asanace	Č
10.	So	Mimo	19.—	V. Havel: Asanace	Č

Změna programu vyhrazena!

Soubor operety SDO hostuje 20. ledna 1991 v 19 hodin ve Státním divadle O. Stibora Olomouc s inscenací J. Suchého a J. Šlitra Šest žen Jindřicha VIII.

Zkratky: MP — Mimo a mimořádné předplatné
 Šk — Pro školy
 O — opera, B — balet, Č — činohra
 M — muzikál, Ot — opereta

DIVADLO PETRA BEZRUČE

(Dům kultury VÍTKOVIC)

Leden:

3.	Čt	B	19.—	E. Albee: Všechno na zahradě	Č
4.	Pá	C	18.—	G. Spiró: Kuřecí hlava	Č
5.	So	D	19.—	E. Albee: Všechno na zahradě	Č
10.	Čt	F	19.—	E. Albee: Všechno na zahradě	Č
11.	Pá	L	18.—	G. Spiró: Kuřecí hlava	Č
12.	So	Mimo	19.—	J. Chodorov: Dva na schodišti	Č
		+PK		— premiéra	
17.	Čt	K	19.—	J. Chodorov: Dva na schodišti	Č
18.	Pá	M	19.—	J. Chodorov: Dva na schodišti	Č
19.	So	Mimo	19.—	A. Strzelecki: Cwokstory	M
23.	St	E	18.—	G. Spiró: Kuřecí hlava	Č
24.	Čt	G	19.—	E. Albee: Všechno na zahradě	Č
25.	Pá	T	19.—	J. Chodorov: Dva na schodišti	Č
26.	So	Mimo	19.—	W. Allen: Zahraj to znovu,	Č
		+PK		Same — premiéra	
30.	St	J	19.—	W. Allen: Zahraj to znovu,	Č
				Same	
31.	Čt	B	19.—	W. Allen: Zahraj to znovu,	Č
				Same	

Divadlo Petra Bezruče hraje pro školy:

7.	Po	9.—	J. Kovalčuk: Ondráš
14.	Po	9.—	I. Fischer: My se vlka nebojíme
15.	Út	9.—	V. Čort: Cirkus Blecha
21.	Po	9.—	K. Čapek — P. Palouš: Válka s mloky
22.	Út	9.—	I. Fischer: My se vlka nebojíme
29.	Út	9.—	V. Čort: Cirkus Blecha

Na zájezdu:

28.	Po	9.—	Voskovec — Werich — Ježek:
		11.—	Nebe na zemi — Orlová
29.	Út	19.—	V. Havel: Zahradní slavnost — Nový Jičín

Minidivadlo Blaník — Studiová scéna DPB (vedle DK VÍTKOVIC)

8.	Út	Mimo	19.—	V. Havel: Zahradní slavnost	Č
14.	Po	Mimo	19.—	E. Radzinskij: Toho chlapa zabít	Č
17.	Čt	Mimo	19.—	V. Havel: Zahradní slavnost	Č
18.	Pá	Mimo	19.—	V. Havel: Zahradní slavnost	Č
25.	Pá	Mimo	19.—	V. Havel: Zahradní slavnost	Č

Změna programu vyhrazena!

K PREMIÉRĀM

Vítězslav Nezval: MANON LESCAUT

Bylo to 7. května 1940, kdy se na českém jevišti prvně objevilo Nezvalovo vrcholné dílo Manon Lescaut. Nezval začal na hře pracovat v protektorátním příšeří, několik málo dnů po bouřlivém a krvavém 28. říjnu prvního roku nacistické okupace. Výběr námětu nebyl náhodný. Jak autor ve svých vzpomínkách přiznává, román abbé Prévosta z konce 18. století Příběhy rytíře des Grieux a Manon Lescaut jej okouzloval od patnácti let, kdy jej prvně četl. Později v anketě: „...které literární dílo byste si vzal na pustý ostrov, kdybyste byl Robinsonem Crusoe?“ odpověděl Nezval, že na prvním místě by to byla Prévostova Manon.

Letité souznění s Manon umožnilo Nezvalovi napsat dílo za neuvěřitelně krátkou dobu — za pouhé dva měsíce. I když zachovává poměrně věrně dějový postup Prévostova románu, vytváří dílo bytostně vlastní, dílo, které zahrnuje všechny základní motivy jeho dosavadní tvorby. Hra, jejímž středem je Manon obklopena podivuhodným trojúhelníkem mužů — des Grieux — Tiberge — Duval, není jen moderní parafrází galantních milostných románů. Nezvalova Manon klade základní otázku o smyslu lidského života, o životním stylu. Na začátku hry mají oba hlavní hrdinové vstoupit za zdi kláštera, respektive semináře. Oba se vzbouří, prožijí krátký a spalující život ve velké lásce, odcházejí z něho však usmíření, neboť žili naplno — život měl smysl.

A to je také autorovo živé poselství do dnešních dnů — život a jeho naplnění není prostředkem, ale cílem. Ještě jedním momentem promlouvá Nezvalova Manon do dnešních dnů — krásou české řeči. K tomu sám autor: „...psát Manon bylo pro mne pohroužit se do nepřeborných líbezností české řeči, bez konce zářivé a opojné, schopné každého výrazu, každého odstínu něhy, vášně, smutku, poezie.“

Premiéru nastudoval režisér Bedřich Jansa, který si ke spolupráci vybral bratislavského výtvarníka prof. L. Vychodila a kostýmerku H. Bezákovou. Zajímavost hudební složky představení zaručuje jméno populárního Karla Plíhala, pohybovou spolupráci má Z. Boubelík. V hlavních rolích uvidíme Adrienu Jakubovičovou, Davida Viktora, Jana Fišara, Stanislava Šárského. Dále hrají: S. Malý, J. Jaskulová j. h., J. Sedláček, Z. Kašpar, A. Veldová, Z. Forejt, A. Borovec, F. Šec a D. Zaoral. **Premiéra je 12. ledna 1991 v Divadle A. Dvořáka.**

Luigi Pirandello: SICILSKÁ KOMEDIE

„Všechny jeho postavy bojují, hledají, trápí se, aby našly pevný opěrný bod; jsou lidé, kteří se zoufale snaží stát volnými, osvobodit se, postavit se proti výsměchu osudu. Někdy se vracejí do minulosti, chtějí poznat, co jim bylo odepřeno, jsou to lidé, kteří doufají v nemožné, kteří někdy rezignují, někdy vykonávají to, co se mnohým zdá nesmyslné.“

Tato slova napsal M. Pažitka o díle jednoho z nejvýznamnějších italských dramatiků **Luigiho Pirandella**.

Kromě toho, že je Pirandello významnou osobností světové filozofie a literatury, za kterou dostal Nobelovu cenu, patří též k nejcitlivějším kronikářům své doby, k autorům, kteří jsou bytostně spjati s 20. stoletím a jeho specifickými problémy. Pirandellovy hry, přestože mnohé z nich jsou prozářeny sluncem jeho rodné Sicílie, země, která ho poznamenala na celý život, odrážejí četné negativní rysy našich životů.

Sicilská komedie, ač napsaná na počátku století, je hrou, která promlouvá jazykem veskrze současným. Promlouvá ke světu, kde lidská duše byla popřena, cit odhozen jako nepotřebná veteš a láska zaměněna za erotiku či nepotřebný sentiment. Promlouvá ke světu, kde se děti místo z lásky rodí z lehkomyšlnosti, kde jsou zpochybněny veškeré morální hodnoty. Jenomže lidská láska, kterou Pirandello chápe jako pramen a zdroj veškerého života, za nezničitelnou nevykořenitelnou sílu, nemůže-li přicházet po hlavní cestě, vkrádá se k lidem alespoň zadními vrátky, aby obhájila své místo ve světě a natropila lidem nejeden nečekaný kousek. Protože před touto odvěkou silou není úniku, byť se před ní člověk, stejně jako Pirandellovi hrdinové, snažil sebelépe ukrýt pod maskou lehkomyšlnosti, lhostejnosti či cynismu.

Pirandello, skutečný mistr tragikomedie, dokáže i o smutných věcech mluvit jazykem humorným. Jeho smích má však i svou druhou stránku, ze které člověka uprostřed bujného veselí najednou zamrazí.

Jednu z nejpoblárnějších Pirandellových her, Sicilskou komedii, příběh lásky, žárlivosti, touhy i nenávisi, příběh, v němž se, stejně jako v životě, mísí dohromady smích, krev i slzy, hrajeme v Divadle Jiřího Myrona 26. ledna 1991 v 19 hodin.

Hru režíruje Pavel Hradil j. h., hrají: T. Jirman, I. Fabiánová, M. Logojdová, Z. Rozsypalová, V. Forejtová, J. Lukešová, I. Rozsypalová, M. Šulc. —vm—



*E. Albbe: VŠECHNO NA ZAHRADĚ
(DPB — V. Čapka, P. Jindrová)*

K premiérám -

Divadlo Petra Bezruče

Jerome Chodorov: DVA NA SCHODIŠTI

Hra současného amerického autora do jisté míry vybočuje z dramaturgické koncepce Divadla Petra Bezruče tím, že se jednoznačně hlásí k žánru bulvární konverzační komedie, aniž by ovšem rezignovala na umělecký a myšlenkový obsah. Přívlastek „bulvární“ jsme si u nás zvykli chápat jako jisté pejorativum. Skutečností ale zůstává, že právě bulvární divadlo se ve Spojených státech amerických a v zemích západní Evropy — zejména ve Francii — těší značné oblibě a ohlasu diváků.

Jerome Chodorov ve „Dvou na schodišti“ rozvíjí jednoduchou zápletku mistrnými dialogy, na jejichž pozadí obnažuje duše několika obyvatel jednoho z nejrozporuplnějších měst na světě — New Yorku. Pod povrchem slovní i situační komiky nacházíme snad nejpriznačnější faktor života Newyorčanů — samotu. Samotu muže a ženy žijících léta spolu, samotu obyvatel jednoho patra v jednom domě, samotu jedince uprostřed miliónů jiných lidí, samotu oněch simonovských „posledních živých duší v New Yorku“. A jako protipól vystupuje do popředí prostá a přirozená snaha člověka o komunikaci s jeho zřídka kdy chápajícím okolím.

Hru nastudoval hostující režisér Vratislav Spilka, umělecký šéf operetního souboru SDOS v Olomouci. Autorem scény je Ilja Hylas j. h., kostýmy navrhla Lucie Lomová j. h.

Hrají: Danuše Ondráčková, Vladimír Čapka, Miloslav Čížek, Robert Galia j. h., Dana Sedláková, Jana Postlerová, Milan Sova.

Premiéra dne 12. ledna 1991 v 19 hodin v Divadle Petra Bezruče.

L. Š.



G. Spiró: KUŘECÍ HLAVA (DPB — N. Lichý, O. Malý)

Woody Allen:

ZAHRAJ TO ZNOVU, SAME

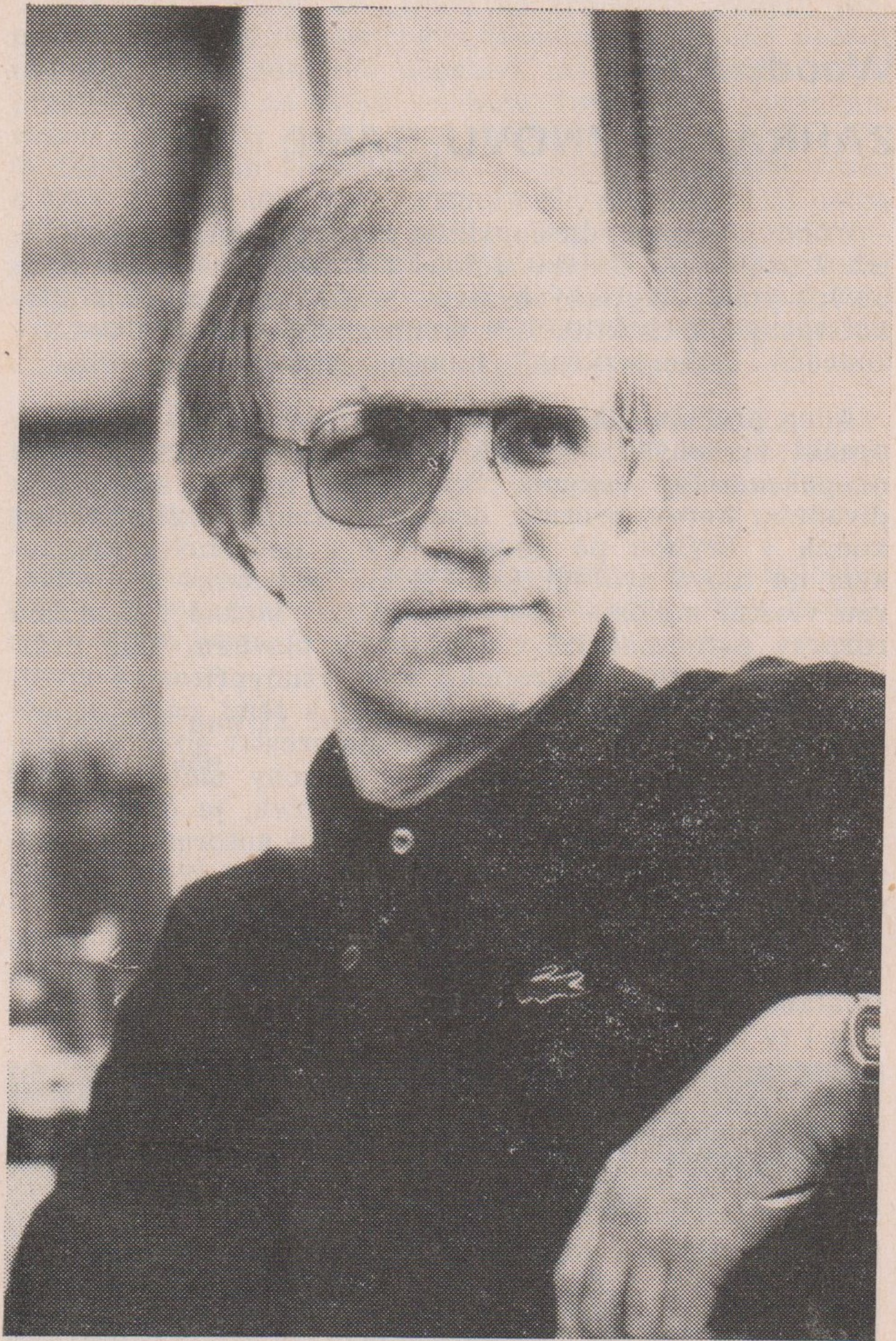
Woody Allen je dnes jedním z nejosobitějších tvůrců, jehož popularita daleko a široko přesahuje hranice Spojených států amerických. Svou originální tvorbou si získal věrný okruh ctitelů, v mnoha případech doslova vyznavačů „allenovského“ humoru a nazírání světa.

Allen pracuje jako umělec v mnoha žánrech. Ve všech dosáhl výrazných úspěchů a zachoval si vlastní, zcela neopakovatelný rukopis. Scénarista, režisér, filmový a divadelní herec, prozaik, dramatik, ale především veliký komik v brýlích po dědečkovi a s nemožným kloboukem na hlavě zveřejňuje — zcela nezáludně a s důvěrou vlastní malému dítěti — všechny možné i nemožné rozpory nahromaděné v současném člověku. Jeho hrdinové jsou vesměs neurotické oběti všudypřítomné civilizace, které se bezmocně potýkají i s těmi nejjednoduššími úkony a pro které je i ta nejprostší situace neřešitelným rébusem. Avšak mezi výbuchy smíchu, které vyvolává tápání allenovských postavíček, je často skryta až překvapivě silná dávka upřímné autoreflexe. Možná právě v úsměvném sebezpoznání, které Woody Allen svým divákům umožňuje, je skryto tajemství jeho tvorby. Hra Zahraj to znovu, Same vydobyla autorovi místo na výsluní současných dramatiků komediálního žánru. Doufáme, že inscenace v Divadle Petra Bezruče uspokojí i ty nejnáročnější diváky.

Režie: Pavel Palouš, asistent režie: Otakar Prajzner, scéna a kostýmy: Marta Roszkopfová, dramaturgie: Kazimír Grochol, hudební spolupráce: Marie Krejčí.

Hrají: Jan Mazák, Marcela Čapková, Otakar Prajzner, Vítězslav Kryške, Kateřina Krejčí, Danuše Ondráčková.

Premiéra dne 26. ledna 1991 v Divadle Petra Bezruče.



Dirigent IVAN PAŘÍK opět v Ostravě

Ivan Pařík působil ve Státním divadle v Ostravě jako dirigent opery v letech 1980 až 1985. Z Ostravy na několik let přesídlil do Vídně, kde dirigoval v Lidové opeře, druhé nejvýznamnější rakouské operní instituci. Jeho zkušenosti ze zahraničního angažmá jsou jistě zajímavé:

„Celkem čtyři sezóny jsem byl v užším svazku s Volksoper ve Vídni, dirigoval jsem tam i na několika letních festivalech, také ve Staatsoper, celkem asi 30 představení za sezónu. Řídil jsem nejen slovanský reper-

toár, ale rovněž Mozarta, z čehož jsem měl obzvláště velkou radost. O českou hudbu je ve světě velký zájem, publikum chce poznat dosud nepoznané. V Německu má úspěch Rusalka, Tajemství, Hubička, a to nemluvím o Janáčkově. Prodaná nevěsta tam patří vůbec k nejhranějším operám. Průkopnickou práci provádím však i na Východě, loni jsem nastudoval první provedení opery Leoše Janáčka Příhody lišky Bystroušky v Sovětském svazu ve Sverdlovsku s tamějšími vynikajícími umělci.“

Co pro vás znamená Vídeň?

„Vídeň mne odmalička přitahovala svými hudebními tradicemi — Mozartem, Beethovenem, Schubertem. Bruckner, Mahler, ale i Johann Strauss patří k Vídni. Ve Vídni se hraje každý den ve dvou operních domech. Staatsoper uvádí asi 60 titulů základního operního repertoáru ročně, Volksoper prostřídává operní žánr s operetním. Některá díla jsou v repertoáru obou souborů — jednou se dokonce hrála ve stejném dni Prodaná nevěsta jak ve Státní, tak i Lidové opeře. Moje angažmá ve Vídni bylo již druhým mým vídeňským pobytem, poprvé jsem tam prožil několik let jako žák profesora Hanse Swarowského na Hudební akademii. Vídeňská dirigentská škola vychází z výše uvedených tradic, také po stránce řemesla je pojata z trochu jiné stránky než například v Praze, kde jsem studoval předtím. Na rozdíl od studia v Čechách je kladen rovnocenný důraz na symfonické i operní dirigování — tedy na univerzalitu.“

Jak je vlastně velká Volksoper? Jaké je publikum?

„Hlediště Volksoper má 1 600 míst — Státní opera 2 200 míst. V obou divadlech se hraje denně, to znamená 300 představení za rok. Ve Volksoper dostanete dobrou vstupenku za 300 šilinků, ale jsou i po 50 nebo k stání za 15 šilinků. Pro srovnání: ve Státní opeře je rozpětí od 15 do 2 500 šilinků, ovšem to musí zpívat Pavarotti nebo Domingo. Každý den je vyprodáno, lístky se objednávají i rok dopředu — pochopitelně, že divadla mají přesné hrací plány na několik sezón. Diváci jsou spontánní, potlesk na otevřené scéně je naprosto běžný, a navíc dovedou ocenit i dobře zazpívaný ansámbl. Například premiéra Prodané nevěsty byla zásluhou publika o dvacet minut delší, přičemž snad největší potlesk a volání „bravo“ měl sextet „Rozmysli si, Mařenko“.

Pro umělce je to jistě příjemný pocit. V současné době jste dirigentem Divadla J. K. Tyla v Plzni. Jak to vypadá s návštěvností tam?

„Jsem mile překvapen zájmem o moderní hudbu. Výborně navštívená bývá Mirandolina Bohuslava Martinů, rovněž ohlas na ni je velmi srdečný. Stálí předplatitelé dokáží divadlo naplnit. U představení mimo předplatné je třeba volit atraktivní repertoár.“

Prostředí, v němž jste vyrůstal, bylo inspirativní pro vaši uměleckou dráhu. Vaše matka Marie Vojtková byla sólistkou v ostravské opeře. Otec Otakar Pařík, známý dirigent, byl prvním šéfem Ostravského symfonického orchestru — dnešní JFO. V čem jste si podobní?

„Pamětníci mého otce tvrdí, že mám velmi podobné dirigentské gesto. Já sám jsem tatínka viděl dirigovat pouze ve filmu. Nedávno jsem sám sebe viděl na videu a musím potvrdit, že tento postřeh je pravdivý. Dále máme zřejmě společnou snahu po přesném vyjádření hudebního obsahu skladeb. Velký význam měly pro mne chvíle, které jsem v otcově blízkosti strávil jako malý chlapec, když zkoušel doma anebo cvičil na klavír a já tak nevědomky poslechem získával zkušenosti s prováděním hudby na nejvyšší úrovni.“

Které další osobnosti ovlivnily váš umělecký vývoj?

„V oboru dirigování byl naprosto rozhodující vliv Hanse Swarowského. Ovšem i každé setkání s nějakou velkou osobností, byť i letmé, například s Herbertem von Karajanem, Carlosem Kleiberem, Claudiem Abbadem, Wolfgangem Sawallischem zanechalo ve mně trvalou stopu. Je nutné se velmi často dostat do styku s touto světovou elitou, aby člověk neztratil orientaci a nadhled.“

Nyní připravujete v SDO premiéru baletu Igora Stravinského Petruška a Pták Ohnivák. S jakými pocity se vracíte do svého bývalého působiště?

„Pozvání do Ostravy mne velmi potěšilo, protože na roky zde strávené rád vzpomínám, zvláště pak na inscenace Rienziho a Così fan tutte. Je to setkání starých přátel. Nacházím zde velmi tvárný orchestr a atmosféru, v níž se dobře pracuje.“

Pro choreografy jsou balety Igora Stravinského velmi atraktivní. Jaký vztah k nim má hudebník?

„Všechny Stravinského partitury jsou technicky mimořádně náročné. Petruška i Pták Ohnivák patří k těm nejtěžším, obtížnější už je jen Svěcení jara. Je to nádherná hudba, toho jsme si vědomi všichni, od dirigenta až po „bicisty“, ovšem jednotlivé partie jsou napsány virtuózně, takže studium těchto dvou baletů vyžaduje od každého z nás mimořádné pracovní napětí. Vedle problémů ryze hudebních musíme řešit i svízel, abychom se všichni v tom ohromném obsazení do orchestřiště vešli. Ale věříme, že se se všemi nástrahami utkáme se zdarem.“

Prostor pro tanečníky a hudebníky je v Ostravě určitě menší, než by byl ve Vídni. Přesto doufáme, že atmosféra v hledišti a kontakt mezi účinkujícími a diváky se nebude v ničem lišit.

EP

Rozhovor se sólistou baletu, který se představil v hlavních rolích Petrušky a Ptáka Ohniváka, představení, které mělo premiéru v prosinci 1990.

LIBOR BERNKLAU

V angažmá SDO je 11. sezónu, jeho nejoblíbenější role je Albert (Giselle). V roce 1980 získal na celostátní baletní soutěži — Brno „Čestné uznání“. Za role Romea a Peera obdržel v letech 1983 a 1987 prémii Literárního fondu.

Divákům bych připomněla poslední role: Puk (Sen noci svatojánské), Adam (Stvoření světa), Basil (Don Quijote), Váňa (Dr. Bolíto), Franz (Coppélia).

Po uvedení Dialogu tvarů byli někteří diváci velice příjemně překvapeni netradičním představením. Můžeme očekávat více podobných baletů?

1. Netradiční možná, ale na Západě je tato forma uvádění baletu běžná už hodně dávno. Velký úspěch Dialogu tvarů má podle mého mínění díky krásné barokní muzice F. I. Tůmy a především skvělého nápadu hostujícího inscenátora choreografa D. Wiesnera, který ve své choreografii dokázal čitelně skloubit poezii lidského těla s projekcí různých tvarů tak, že divák sedí, poslouchá nádhernou muziku a je unášen do fantazie tvarů lidského těla, mrtvé projekce, světla a stínu. Dialog tvarů je sice starý už deset let, ale na své kráse stále nic neztratil. Tančíme jej všichni rádi a s nadšením, takže se i my podílíme na úspěchu, a to nás těší.

Zda můžeme očekávat více podobných baletů, není otázka na pravém místě. Já mohu jen říci, že by to bylo dobré pro nás tanečníky i pro našeho diváka.

Baletní soubor se potýká s nedostatkem tanečníků. Učíš na konzervatoři, kam všichni mladí utíkají?

2. Nedostatek tanečníků nemáme jenom my, ale i ostatní divadla. Je to prostě celostátní mor. Na konzervatoři je tak málo posluchačů, kteří tuto náročnou dřinu vydrží. Z počtu 15 uchazečů 1. ročníku končí studium čtyři absolventi. Buď odejdou úplně k něčemu jinému nebo jdou učit (což je lehčí než jít tancovat) a přitom si přivydělávají něčím jiným, utečou do Prahy, protože Praha je přece jen Praha, ale těch co vydrží, je opravdu málo. Ono totiž naučit se dá mnohému, ale láska se naučit nedá. Tu už musí mít člověk v sobě, když se na takovou dřinu dá.

Jaké jsou výdělky sólistů a sboristů?

3. Výdělky tanečníků, ať sólistů či sboristů, jsou malé, proto taky ten nedostatek. Já osobně mám plat slušný, ale daň za to, že jsem svobodný a plně se oddávám svému povolání, je nehorázná. Přesto mou lásku k divadlu (k baletu) mi tato daň zatím nevzala.

Jak vypadá tvůj pracovní den?

4. Pracovní den mám opravdu pestrý. Celý týden jsem plně vytížen, a v pátek, kdy se většina lidí těší na víkend, mi začíná den D. Od sedmi učím, od devíti trénuji a zkouším do jedné hodiny, od dvou hodin do půl šesté učím a večer buď hraji nebo zkouším. Pak stačí jen dvě deci v divadelním klubu a přes pocit naprostého vyčerpání mne hřeje to, že zítra je sobota — ráno jen zkouška a večer možná představení.

Musíš se omezovat v jídle, jak se udržuješ v kondici?

5. V jídle se omezovat musím jen o prázdninách, kdy nemám tolik pohybu. Od pondělka do soboty trénuji, takže kondici mám dobrou, i když v první desítce mého angažmá v Ostravě to bylo vše snazší. Inu, Kristova léta už se blíží. **Sim**

Rozhovor

V Divadle Antonína Dvořáka můžete vidět výjimečné představení exilového autora K. Sidona Shapira s vynikajícím Jiřím Čapkou v hlavní roli. Jiří Čapka je v SDO angažován od roku 1976, od roku 1982 se začlenil mezi přední protagonisty souboru (P. Barnes: Čtrnáctý hrabě Gurney).

K nejvýznamnějším rolím bezesporu patří F. Marceau: Vajíčko (Emil Magis) 1984, D. Freeman: Dovolená s rizikem (Stanley) 1985, J. Bouček: Smrt v zahradě Girardinů (Komisař Fontaine) 1987, J. Anouilh: Antigona (Kreon) 1988 — čeká na své uvedení v ČST, Ch. Fry: Dáma není k pálení (Tomáš) 1989.

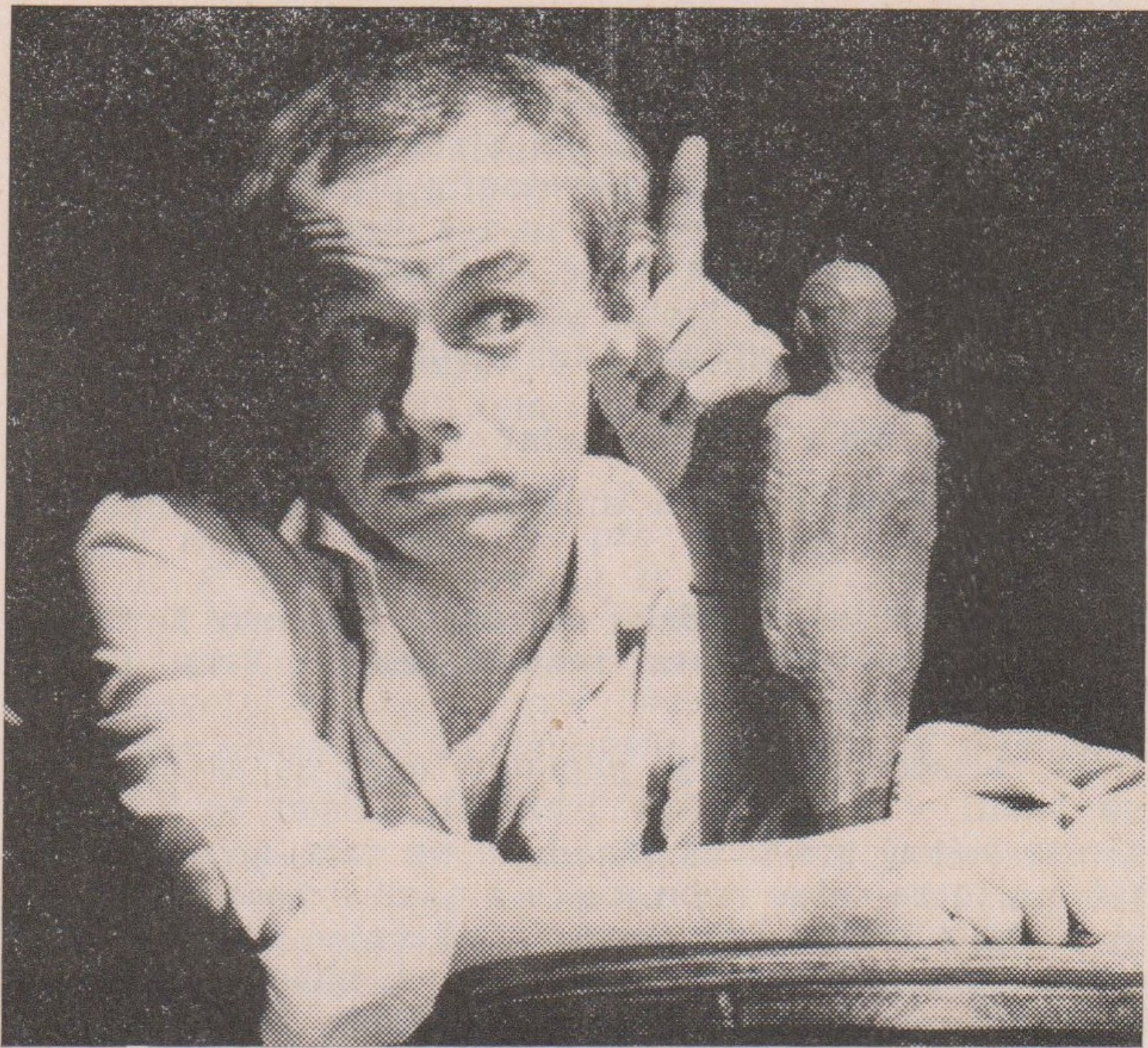
J I Ř Í Č A P K A

Shakespearova tragická témata se zabývají výjimečnými charaktery, které přivede ke zkáze nenapravitelná chyba. Lysandr (Sen noci svatojánské, 1976), Richard II. (1984), Iago (Othello, 1985), Hamlet (1988), Macbeth (1989) — jaký je tvůj vztah k Shakespearovi a jeho hrdinům?

Kladný!! Já k němu! Spíš by mne zajímalo, jaký by on měl vztah ke mně. On to přece napsal všechno tak krásně. A co jsem já „proved“ s jeho Hamletem, Richardem II., Iagem a dalšími, to musí posoudit jiní.

Vraťme se však k tvému hostování v Praze...

Počátkem roku 1989, tenkrát ještě jako host, režírovala Lída Engelová v MDP, v Divadle ABC, historickou komedii E. Scribea: Sklenice vody. Přestože jsem s Lídou spolupracoval na všech jejích inscenacích v Ostravě a myslím, že jsme si výborně rozuměli, přesto mne tak trochu překvapila její nabídka, abych to s ní zkusil i v Praze. Já jsem velice rád souhlasil, i když jsem věděl, že to nebude žádná sranda. Praha je přece jenom o kousek dál než za humny a já měl pochopitelně v Ostravě své závazky a povinnosti. A tak se na půl roku staly mým druhým domovem spoje ČSD. Ale vůbec si nestěžuji, ba právě naopak. Byla to moc krásná práce, setkání s novými kolegy, nové zkušenosti a snad mohu říct i nová přátelství. Přijali mne mezi sebe bezvadně — od kolegů A. Vránové, D. Syslové, V. Galatíkové, M. Peňázové, M. Moravce, D. Vejražky a dalších, až po všechny ty „nepostradatelný“, kteří se točí okolo představení. Moc jim za to děkuji a vždycky se těším, když mám „Sklenici“ v Praze. Jezdím tam rád. Moc rád.



Jiří Čapka v titulní roli hry K. Sidona SHAPIRA

Neztrácí herec neustálými proměnami v různé charaktery tak trochu sám sebe?

Asi ztrácí... Když si jenom vzpomenu, co si ze mne „odnesli“ pánové Hamlet, Iago, Macbeth, Jack, Gurney, abych jmenoval jen tu vznešenou společnost, ale třeba i takový Tomáš Mendip, prostý voják z vojska propuštěný, ze hry Dáma není k pálení, nebo teď naposled pan Shapira, tak se divím, že tu moje maličkost ještě je. Jenže oni mi tu taky něco nechali ze sebe a není toho málo. Až se mi z toho někdy točí hlava.

Dokázal bys odmítnout roli?

Jednou mne k tomu okolnosti donutily. Bylo to těžké rozhodování, poněvadž role to byla krásná. Jenže já věděl, že v dané situaci ji odmítnout musím. Dokonce jsem napsal dopis na kompetentní místo v divadle — vlastně takovou „žádost o rozvod“. Ale nakonec jsem tu roli přece jen hrál a bohužel ne zrovna moc dobře — prohrál jsem, okolnosti mne donutily. (Hlavně, že to mám na co svěst, vid'?)

Kdybys mohl a chtěl vrátit čas zpátky a znovu se rozhodnout, změnil bys něco ve svém životě?

Raději bych bral to: „poručíme větru, dešti“, i když je to blbost. ON si do toho kecat nenechá! Ale aspoň bych tak popohnal tenhle ošklivej deštivej podzim a zimu a už by tu bylo jaro. Já nemám zimu rád. Já mám rád jaro a léto a mám rád letní sporty a nikoliv ty zimní. Patrně pro ně nejsem nadanej. Moc mne potěšil pan prezident Bush, když řekl, že stromy jsou bez listí, a přesto je tu jaro, louky nekvetou, a přesto je tu jaro — to je moc hezký a kéž by to tak bylo. A aby to tak bylo, tak pro to můžeme a vlastně musíme každý z nás něco udělat. Třeba jen dobře dělat svou práci. Tím můžeme něco změnit. I ten život.

Co ti léta u divadla vzala?

Bohužel nebo bohudík musím přiznat, že daleko větším dlužníkem jsem já.

A ještě jednu otázku na závěr; inscenaci K. Sidona Shapira nastudoval režisér Kaloč z Brna. Jak na tebe zapůsobil?

Na režiséra Kaloče si pamatuji ještě ze svých studií na JAMU v Brně. Nikdy jsem ale neměl to štěstí se s ním setkat pracovně. Snad se na mne nebude zlobit (já mu to za celou dobu, co tu s námi pracoval, neřekl), já se ho i trochu bál. Samozřejmě úplně hloupě a zbytečně. A taky nebylo proč. Práce s ním na Shapirovi byla krásná a inspirující (jen doufám, že snad oboustranně) a přál bych si, aby nebyla poslední. Vůbec mi nepřipadalo, že on „režíruje“ a já „hraju“, ale měl jsem pocit, že spolu — pracujeme, že čtyřručně „plácáme“ našeho společného Shapiru.

Sim

K premiéře hry Karla Sidona SHAPIRA

Vybrali jsme ze čtrnáctideníku SCÉNA 23/90.

Z RUBRIKY ODPOVÍDÁ:

KAROL SIDON, dramatik

Shapiru jste napsal v roce 1972. Jak je možné, že vaše hra nebyla dosud uvedena?

V Pinké avot se říká, že není na světě věci, která by neměla svůj čas a místo. To se vztahuje zřejmě i na hry a na jejich autory. Ještě nevím, jak to všechno dopadne, ale zdá se, že jsme si se Shapirou (a spol.) musili na svůj čas a na své místo počkat. O mezidobí lze říci, že jsme měli — jako autor a jeho hra — jednoduše smůlu. Z realizačních důvodů jsem Shapiru napsal jasně v nevhodnou dobu. Hra se měla uvést v Realistickém divadle v režii pana Pistoria v roce 1972, ale přes jeho snahu a snahu pana ředitele Palouše bylo holt už příliš pozdě. Pak jsem po letech znovu se Shapirou začal podnikat už v Německu (a zcela nezištně mi pomohla naše heidelberská kamarádka Věra Trnková, která hru přeložila do němčiny a pak se mnou sdílela napjatě očekávání, jak mi odpovědí, ze všech těch míst, kam jsem ji poslal. Žádnou pozitivní odpověď jsem nedostal. Pak se však už zazdalo, že se na nás usmálo štěstí. Hra se dostala do divadla v Haifě [Izrael], kde si ji přečetl Jušua Sobol a vzkázal mi, že ji určitě chce dělat. Za měsíc ho z divadla vyhodili. Ale nevzdal jsem se, jednal jsem v Haifě s novým šéfem divadla, který ovšem ještě Shapiru nečetl — nebudu to protahovat — za další měsíc zavřeli divadlo. Mé obavy, co se týče dalšího osudu Shapiry, si lze domyslit — přesto doufám, že jsme společně dospěli k správnému času i místu. A když ne, mašli si kvůli tomu nehodím.

Doufám, že neskončíme jako v Haifě, doufám s vámi v dobrý čas pro Shapiru i pro Divadlo E. F. Buriana, kterému se dostalo cti pokusit se být pro vás „správným místem“. — Ale dovolte mi ještě jednu otázku: Jestli vám dobře rozumím, divadelní hra je pro vás obrazem duše, kde si mimo čas odkrýváte a „vytělesňujete“ vlastní problémy, pojmenováváte svoje trápení, sám sebe.

Shapira zdánlivě není ten případ. Když jsem ho psal, nepřipadalo mi vůbec, že by to byl můj problém. Mně se prostě líbilo to téma a nějak mi to šlo víceméně samo od sebe. Nepřemýšlel jsem o tom, co já mám s tím společného; vzniklo to vlastně samo. Myslím základní verzi, ke které jsem se s Pistoriem vrátil po devíti dalších. Takže zdánlivě to tak není, ale ve skutečnosti je, poněvadž v Shapirovi je něco, co mne zajímalo z mně neznámých důvodů. Po napsání Shapiry jsem si dlouho

ani neuvědomoval, o čem ta hra je. Až teprve teď, když jsem si to přečetl, jsem pochopil, o čem to je. Když jsem Shapiru psal — a to bylo v době, kdy jsem ještě psát směl — jsem viděl, jak lidi zrazují, jak zrazují jeden druhého, jak zrazují svoje mínění, svoje „lepší já“. Myslím, že jsem napsal hru o zradě.

A možná nejen o ní...

Rozmlouvala Hana KONEČNÁ

NOVÉ TVÁŘE



INGRID FABIÁNOVÁ

členka činohry SDO

R o l e :

Helenka je ráda
aneb Slaměný klobouk

Výhybka

Filozofská historie

Sicilská komedie

Po maturitě na ostravské konzervatoři získala angažmá v Opavě, kde zůstala pět let. Tam potkala spoustu zajímavých lidí, spolupracovala s režiséry Jansou, Kordulou, Postlerem.

Ráda vzpomíná na dobrou partu, kterou měli na konzervatoři; na Ivanku Chýlkovou, Ivanu Vojtylovou a na báječnou paní profesorku Dagmar Veselou.

Ve volných chvílích šije, vaří, čte. Největší koníček je tříapůlletý syn Petr, který Ingrid zaplňuje veškerý volný čas. Manžel je hokejista, oba si tedy drží v hledišti navzájem palce.

Sim

LUBILEUM

LUBOMÍR PROCHÁZKA

Zlobíval jsem ho, že byl určitě Rossinimu vzorem pro jeho Lazebníka sevillského, pro Figara. Faktotum celého města! Faktotum celého divadla býval L. Procházka dlouhá léta jako tajemník opery. O všem věděl, všecko zařídil a navíc přidal úsměv — „keep smiling“ svých krásných zubů. A při tom celé dopoledne zkoušel, někdy i velké role, dovedl zaříditi změnu, sám pohotově nahradil nemocného kolegu. Ve Faustovi náhle ochraptěl představitel titulní role. L. Procházka ho vystří-



dal uprostřed druhého jednání; takže Markétka vyšla na procházku s jedním ctitelem a vrátila se s jiným: s Procházkou. Jindy se nedostavil na představení barytonista. L. Procházka okamžitě převzal jeho roli. A ještě si našel čas pro svůj koníček — pro malování. Jeho dva talenty se u něho projevily velice záhy. Zpočátku dal přednost zpěvu. V deseti letech už uměl zpívat Jeníka z Prodané nevěsty a prince z Rusalky. Školil se u významného pěvce Národního divadla, u Zdeňka Otavy. V ostravském divadle už mohl ve svých devatenácti letech vystoupit jako Jeník, pak zpíval Almagivu v Lazebníku sevillském a své totální nasazení v době protektorátu si odbyl v divadle v Görlitz, kde zpíval Manrica v Trubadúru a dokonce i Lohengrina. Jednalo se tedy o talent zcela mimořádný. Pak byl angažován do Národního divadla a odtud „půjčen“ na sezónu do Ostravy. Ta sezóna se protáhla na pětáctyřicet let, z rodilého Pražáka se stal tělem a duší Ostravák. A nikdy nelitoval. A divadlo rovněž ne. Zpíval tu všechny tenorové milovníky, měl pro ně i postavu i herecký temperament. V období Vašatova šéfování se stal tajemníkem opery a v té funkci mohl uplatnit svou inteligenci, pohotovost, jazykové znalosti i společenský šarm, aniž by opustil jeviště. S přibývajícím věkem se stal skvělým představitelem charakterního tenorového oboru. Jeníka a Vaška vyměnil za principála, zamilovaného Vítka v Tajemství za roztomilého Skřivánka, bouřliváckého Jiřího v Jakobínu za moudrého Bendu. Vynikajícím způsobem inter-



Na prvním snímku — L. Procházka jako M. Dačický (Zvíkovský rarášek — rok 1948), na druhém v roli Broučka v opeře L. Janáčka Výlety pana Broučka (z roku 1959)

pretoval pana Broučka v Janáčkových Výletech, byl fascinujícím Herodem ve Straussově Salome. Jeviště všestrannému umělci však nestačilo. Organizuje komorní koncerty, besedy, přednášky, kulturní akce ve školách, v nemocnicích, prostě všude tam, kde je třeba seznamovat obecenstvo s hudební kulturou. A to ještě nestačí! Intenzívně se věnuje malování, získává dokonce členství ve Svazu výtvarníků, vystavuje po celé republice a jeho jméno se objevuje na plakátech stále častěji. V letošním roce si bude připomínat své první vystoupení před padesáti lety. A protože mu tehdy bylo devatenáct let, dá se snadno spočítat, jaké životní výročí se mu pomalu blíží. Řekli byste to o něm, když ho vidíte na jevišti v roli měsíce ve Vojáku a tanečnici nebo jako hajného v Rusalce? Už se připravuje na další úlohu v Kubelíkově Veronice.

M. NEKVASIL



Miroslav Horák — civilní foto

MIROSLAV HORÁK

TŘICET LET V OSTRAVĚ

Miroslav Horák, člen činohry Státního divadla v Ostravě, patří ke generaci, která vstupovala do plného divadelního života v poválečné době, kdy všeobecné nadšení přispělo i k otevření řady tzv. oblastních divadel. Ta potřebovala okamžitě nové soubory. Základním rysem těchto souborů bylo mládí a z něho logicky vyplývající odvaha. Odvaha dramaturgická i inscenační. Jedním

z nich bylo i Oblastní divadlo Mladá Boleslav, které zájždělo do mého rodného města a tam jsem se také prvně setkal se jménem Miroslava Horáka. I když byl na počátku své herecké kariéry, hrál střední charakterní obor, pro který měl herecký a hlavně hlasový předpoklad. Je nutno připomenout, že profesionální průpravu získal v Herecké škole E. F. Buriana a v krátkém angažmá v pražské Uranii. Z tohoto období se také datuje setkání s hercem Jiřím Plachým, který se stal jeho celoživotním vzorem. Po čtyřech „mladoboleslavských letech“ přišla nabídka ze Zlína, kde pracoval mimořádně ambiciózní činoherní soubor. Po pěti letech přechází do Olomouce, kde se významným způsobem podílí na velké umělecké éře režiséra Karla Nováka. Po jeho odchodu do Prahy hledá i M. Horák změnu, která vždy znamená pro herce oživení tvůrčích sil. Poslední změna angažmá M. Horáka má datum 1. 1. 1961, kdy přichází do ostravské činohry. Nástup na naše jeviště měl velmi impozantní. Režisér Miloš Horanský si ho vybral jako představitele hlavní role v Žebrácké opeře. Následovaly desítky a desítky dalších rolí. Z nich bych vyzvedl především starého Strunu z Hrubínovy Křišťálové noci. Role nevelká rozsahem textu, ale bohatá lidským rozměrem, role, kde M. Horák k profesionálnímu a zralému herectví připojil i své bytostné venkovanství. Slušelo by se připomenout mimodivadelní činnost M. Horáka, zavzpomínat si na řadu příhod divadelních i soukromých, ale to vše by si vyžádalo samostatné kapitoly.

A proto do dalších let — hlavně zdraví!

Za diváky i soubor Vojta KABELÁČ

PŘEDSTAVUVEME

M I C H A L V O J T A

sólista opery SDO

Není již v Ostravě úplným nováčkem. Malí diváci se s ním mohli setkat v opeře Viléma Blodka V studni, kde zpívá Vojtěcha. Dospělým se jistě líbil také v roli Jacquina v Beethovenově opeře Fidelio. Proto vám tohoto mladého tenoristu, který má dar získat si svým úsměvem přízeň diváků, rádi představíme blíže a dáme mu slovo:

„Narodil jsem se v Brně. Vystudoval jsem střední hotelovou školu ve Velkém Meziříčí. Už v té době jsem končil lidovou školu umění a začínal jsem se učit zpěvu vážněji u pana Babáka v Brně. S prvními poznatky o zpívání a o italské škole zpěvu jsem uspěl v konkursu do Armádního uměleckého souboru. Během dvou let vojenské služby, i dále v civilu, jsem pokračoval u pana Babáka. V roce 1986 jsem předzpíval v opeře panu sbormistru Pančíkovi a od další sezóny jsem se stal na tři roky členem operního sboru dnes už Zemského divadla Brno. Během těchto tří let jsem několikrát hostoval v olomoucké opeře jako Junoš ve Smetanových Braniborech v Čechách a jako Vévoda v opeře G. Verdiho



*Michal Vojsa s Alinou Farnou v opeře Viléma Blodka
V STUDNI*

Rigoletto. Po určité době jsem se stal ve Státním divadle O. Stibora v Olomouci stálým členem. Tehdy jsem se poprvé setkal na scéně se svou operní „divou“ Hankou Málkovou, která zpívala Ludiši.“ (O tomto vzájemném přátelském vztahu vypravuje Michal Vojta s velkým nadšením a uměleckou poklonou paní Málkové — pozn. red.) „V období svého působení v Janáčkově opeře jsem se zúčastnil několika zahraničních zájezdů, na nichž celý soubor sklidil vždy velký úspěch. Nejraději vzpomínám na zájezd do Španělska, kde jsem se osobně poznal s Bruno Sebastianem. Tento světoznámý tenorista mne laskavě doprovázel při předzpívání na klavír a velmi pochvalně se vyjádřil o „babákovském“ pedagogickém vedení.“

Co rozhodlo o vašem angažmá v Ostravě?

„Zásluhou Michaela Böhma, bývalého sólisty zdejší opery, jsem se přihlásil ke konkursu v SDO. Myslím, že o angažmá rozhodlo teprve moje hostování v opeře G. Verdiho Nabucco v roli Ismaela.“

Táhlo vás to ke zpívání samo nebo ve vás talent někdo objevil?

„Jako dítě jsem hrál na harmoniku a zpíval v kostelním sboru. Zpívání máme v rodině, ale v soutěži „Zpívá celá rodina“ jsme nebyli.“

Vaše první role — měl jste trému — breptal jste?

„Mou první sólovou rolí je Junoš. Nebreptal jsem, a přestože to prý na mně nebylo vidět, trému jsem měl hroznou. Dosud jsem se jí zcela nezbavil. Drží se mne, dokud nevstoupím na jeviště.“

Nevadí vám při zpívání brněnský přízvuk?

„Výslovnost při zpěvu koriguji sluchem a dialekt samozřejmě na scéně nepoužívám. Ale „hantec“ ovládám a su hrdej na to, že su z Brna.“

Které autory byste si přál na svém repertoáru?

„V každém případě bych byl rád (v mém věku), kdyby to byli Mozart, Donizetti, Bellini, Rossini a z Verdiho oper role Alfréda v Traviatě a Vévody v Rigolettovi. V dalším období bych rád nastudoval postavy Pucciniho i Verdiho oper. Mým největším přáním do budoucna je role Kalafa v Turandot.“

Diváci vás postupně uvidí i v operách českých skladatelů — ve Dvořákově Armidě i ve Veronice od Rafaela Kubelíka. Na co se připravujete nyní?

„V nové premiéře opery G. Verdiho Rigoletto mi byly svěřeny hned dvě role: Vévoda i Borsa. Moc mne to potěšilo.“

Některá přání Michala Vojty jsou již splněna. Jistě přijdou i další.

EP

Vybrali jsme z tisku

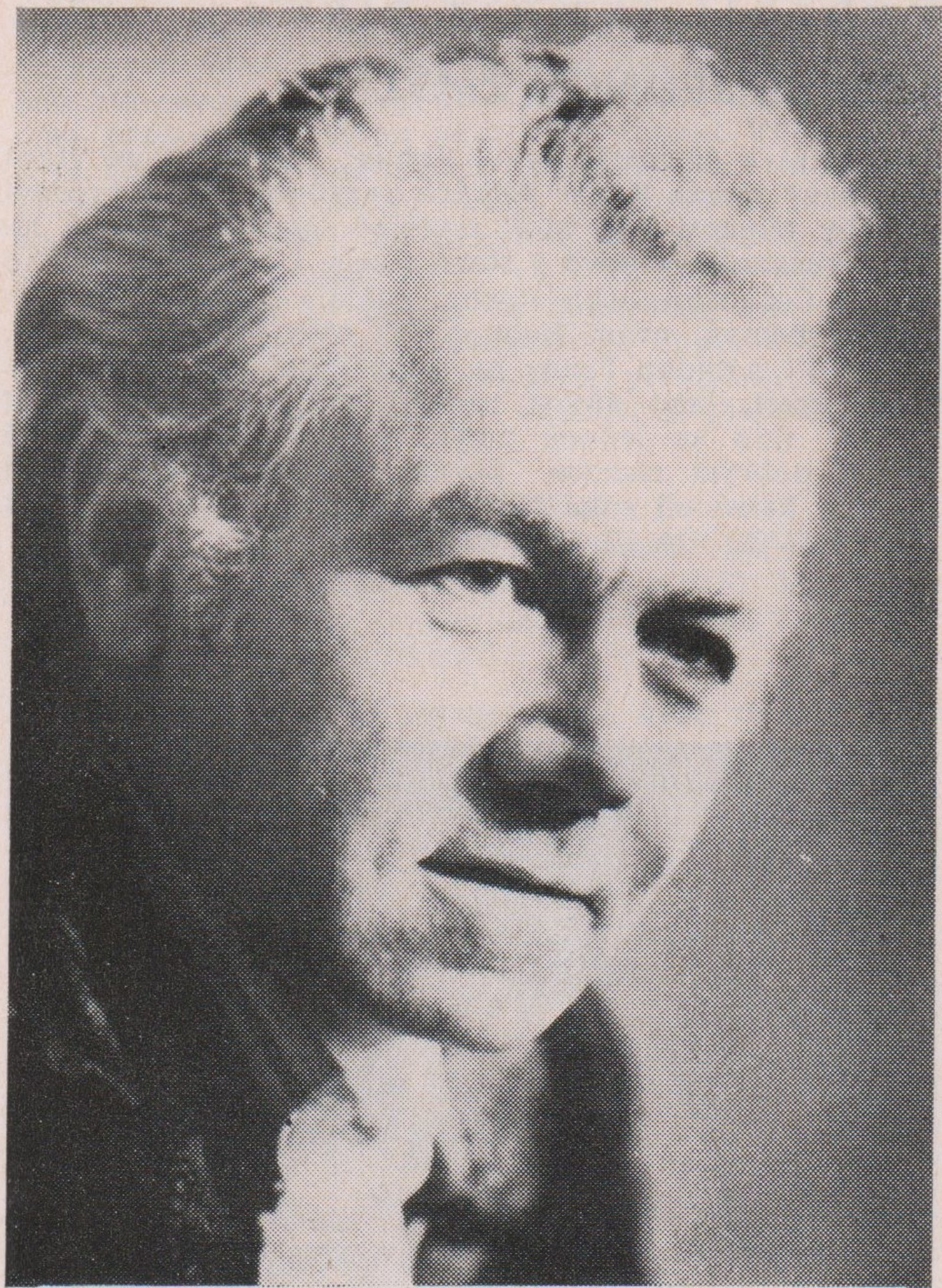
KDO SE JEDNOU ZMÝLÍ

Spisovatel a dramatik Pavel Kohout představil ve Vídni svůj nový román *Konec velkých prázdnin*. Kniha vypráví příběhy třinácti lidí, kteří ilegálně opustili ČSSR, a jejich zkušenosti v nové i staré vlasti. Události minulého roku v Československu vlastně udělaly z této knihy historický román, uvedl Kohout. Při této příležitosti řekl, že odmítl nabídku Prahy na ministerskou a diplomatickou funkci. Jako důvod označil své někdejší členství v KSČ. Kdo se jednou zmýlí, nemůže být ve vysoké funkci dobrým rádcem, poznamenal spisovatel Pavel Kohout, který od roku 1978 žije ve Vídni. (č)

[NOVÁ SVOBODA 13. 11. 1990]



Ostravská činohra má v současné době na repertoáru hru Pavla Kohouta **AUGUST AUGUST, AUGUST**. Nastudoval ji hostující režisér Pavel Hradil. O vynikajících hereckých výkonech našich umělců v této inscenaci se můžete přesvědčit **15. a 18. ledna 1991 na scéně Divadla Jiřího Myrona**. Na snímku — Adriena Jakubovičová jako Lulu, Tomáš Jirman v titulní roli a posluchač ostravské konzervatoře Ivo Hrbáč jako August junior.



ČENĚK MLČÁK

Kdo viděl Čenka Mlčáka 3. dubna 1985 v roli Dona Juana v opeře W. A. Mozarta *Don Giovanni*, jistě netušil, že tento obzvláště muzikální umělec se již na divadelní scéně neobjeví. Nezapomenutelné zůstanou jeho postavy ve Smetanových operách, ale také Boris Godunov (naposledy 25. 2. 1985), vynikající Scarpia v Pucciniho *Tosce* v únoru téhož roku s Paulettou de Vaughn v titulní roli, Revírník v *Příhodách lišky Bystroušky* a řada dalších. Vyzbrojen krásným hlasem, skvělou pěveckou technikou, hudební a hereckou inteligencí byl repertoá-

rovým pěvcem nesmírné ceny. Kteroukoliv svěřenou roli dovedl poznamenat svým osobitým charakterizačním uměním. Býval častým hostem nejen Národního divadla, ale téměř všech československých scén. Své třicetileté působení v ostravském divadle přerušoval jen krátce — v zahraničním angažmá a také v ND Bratislava. Od mládí zpíval stěžejní role barytonového oboru a dosáhl v nich mimořádného úspěchu. Jeho hudební vzdělání jej vedlo ke studiu písní, věnoval se jim s velkou pílí, komorní koncerty a recitály, v nichž uváděl písňové cykly — tu nelze zapomenout na jeho přednes Beethovenova cyklu Vzdálené milé — obohacovaly kulturní život města. V prosinci 1990 odešel po dlouhé nemoci pěvec, který se svým uměním trvale zapsal nejen do historie ostravského divadla, ale českého operního umění vůbec.

PŘIPRAVLUVEME

9. února uvede operní soubor v Divadle Antonína Dvořáka v režii Mariána Chudovského ze Slovenského národního divadla **RIGOLETTA** Giuseppe Verdiho. Mistrovské dílo slavného italského skladatele se silným dramatickým obsahem, vystavěným na příběhu tragicky vyústivší pomsty šaška Rigoletta vůči jeho pánovi, vévodovi, který svedl Rigolettovu dceru Gildu.

23. února uvede operetní soubor v Divadle Jiřího Myrona u nás dlouho neuváděnou a jednu z nejlepších Lehárových operet **PAGANINI**. Příběh ze života slavného houslového virtuosa, okořeněný milostným vztahem Paganiniho ke kněžně Anně Elize z Luccy. Režie František Kordula.

Premiéra činohry na komorní scéně

Gaston Salvatore: STALIN

Novou premiérou na komorní scéně se našim divákům prvně představí jedna z nejzajímavějších osobností západní kultury. Gaston Salvatore se narodil v Chile, kde studoval práva, později se přestěhoval do Západního Berlína, kde se zapsal na Svobodné univerzitě v oboru filozofie a politiky. S vehemencí se zapojil do studentského života, zejména do protiválečných akcí. Za svého pobytu v Římě spolupracoval s režisérem Michalangelem Antonionim. Po opětovém návratu do Západního Berlína začal publikovat básně a v roce 1972 byla uvedena jeho první hra Büchnerova smrt.

Z jeho všestranné literární činnosti dosáhla největšího diváckého úspěchu právě hra Stalin, kterou napsal v roce 1983. Hra je vlastně dialogem mezi despota Stalinem a umělcem, kterým je herec a ředitel Moskevského židovského divadla. Dramatický příběh hry hovoří o smyslu lidského života a jeho ceně.

Premiéra této komorní hry je stanovena na únor 1991, je určena na komorní scénu v Divadle loutek, ale může se stát i obohacením klubového života. Titulní role je obsazena Stanislavem Šárským, role herce Sagera Jiřím Čapkou.

**Vstupenky obdržíte
V CELODENNÍM ÚSTŘEDNÍM
PŘEDPRODEJI**

**na třídě Čs. legií,
vedle Divadla Jiřího Myrona**

pondělí	od 9 do 13 hodin
úterý až pátek	od 9 do 17 hodin
v sobotu a v neděli	od 9 do 12.30 hod.

Telefon ústředního předprodeje 23 48 40
hodinu před začátkem představení u pokladny
v Divadle Antonína Dvořáka — telefon 23 37 81
v Divadle Jiřího Myrona — telefon 23 17 48
v Domě kultury VÍTKOVIC —
v Divadle Petra Bezruče — telefon 26 26 67
předplatné — telefon 23 40 08

Předprodej vstupenek na měsíc leden v ústředním předprodeji od 25. prosince 1990. Poskytneme slevy na vstupném: invalidům a jejich průvodcům — při organizovaných návštěvách ze škol, učilišť, domovů mládeže, domovů důchodců, vojákům základní služby včetně hodnoty četaře na operu, balet, činohru ve výši 50 % — na operetu v určených inscenacích. Na předpremiéry — veřejné generálky pro důchodce jednotné vstupné 5 Kčs.

Nově jsme zahájili předprodej vstupenek také v prodej-
nách KNIHY:

Havířov-Město, Hlavní ulice 71
Hlučín, Mírové nám. 12
Ostrava-Zábřeh, Výškovická ul.
Ostrava-Poruba, Hlavní ul. 1026
Ostrava-Poruba, A. Bejdové 1810

Vydalo Státní divadlo Ostrava, prosinec 1990 — nepro-
dejné. Vytiskly OSTRAVSKÉ TISKÁRNY, s. p., provoz 21,
Ostrava 1, Novinářská 7, č. z. 5908

STÁTNI DIVADLO V OSTRAVĚ

Poštovné paušalováno

Čs. legií 14

701 04 OSTRAVA

Telefon 23 28 21